

РЕШЕНИЕ

№ 4790

гр. София, 08.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 01.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Стоил Томов, като разгледа дело номер **5881** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК във връзка с чл.

1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Делото е образувано по искова молба на Т. М. М. /Т. М. С. съгласно нотариално заверена декларация/ с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предявена срещу Столична община, с която се претендира присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 88 788.55 лева, представляващи лихви за забавено плащане на дължимо съгласно Заповед № РД-40-83/14.10.2008г. на Кмета на Столична община обезщетение за отчужден недвижим имот.

В молба от 15.08.2019г. и в изпълнение на указанията, дадени от съда, е направено уточнение, че Столична община е изпаднала в забава на 14.10.2008 г., когато е постановена и горечитираната заповед, като се претендират лихви за съответните периоди и суми: от 14.10.2008г. до 05.12.2008 г. върху сумата в размер на 267 558.00 лв.; от 14.10.2008г. до 09.03.2010г. върху сумата в размер на 107 014.00 лв.; от 14.10.2008 г. до 19.11.2014 г. върху сумата в размер на 175 063.04 лв. /л. 98/.

В проведеното на 01.11.2019г. открито съдебно заседание по молба на ищеца е допуснато изменение на цената на осъдителната искова претенция, която да се счита за предявена на стойност от 141 205.24 лева, на основание чл. 214, изречение второ ГПК.

В проведеното съдебно заседание ищецът, редовно уведомен, чрез процесуалните си представители адв. Р. М., моли искът да бъде уважен. Сочи приложимост на разпоредбата на чл. 29, ал. 4 от Закона за общинската собственост

/ЗОС/, съгласно която общината превежда по сметка на правоимащия разликата в размера на обезщетението заедно със законните лихви по него, когато заповедта по чл. 25, ал. 2 от ЗОС е била обжалвана по отношение на размера на обезщетението и съдът е определил по-висок размер. Претендира възстановяване на разноските, направени по всички дела. Представени са на 13.11.2019г. писмени бележки.

Ответникът - Столична община, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. Т. Ж., изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция. Посочва, че липсва изискуемост на вземането. Отделно, Столична община не дължала лихви за забава за времето, в което обезщетението е било в специалната сметка по чл. 29, ал. 2 ЗОС до отпадането на пречките за неговото изплащане. При условията на евентуалност, ако исковата претенция бъде приета за основателна, то периодът, за който се дължи обезщетение, следва да бъде съобразен с представянето на влязлото в сила определение от 08.09.2014г. до окончателното изплащане на равностойното парично обезщетение, което е с дата 19.11.2014г. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за размера на заплатения адвокатския хонорар. Представена е писмена защита на 07.11.2019г.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, след извършена преценка поотделно и в съвкупност на събраните по делото писмени доказателства, доводите и становищата на страните по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Първоначалната искова претенция, предявена в размер на сумата от 88 788.55 лева, подадена от Т. М. С. /М./, е отхвърлена като неоснователна с решение № 1769/27.02.2017г. по гр. дело № 4718/2016г. на СГС, I ГО, 12-и състав. Постановеният съдебен акт е обезсилен с решение № 2457/27.11.2017г. по дело № 2284/2017г. на Софийския апелативен съд, ГО, 8-и състав, като делото е изпратено на АССГ, предметно и местно компетентен да разгледа предявения осъдителен иск.

Образувано е съдебно производство по адм.дело № 1071/2018г. на АССГ, 33-и състав, който се е произнесъл с решение № 5576/03.10.2018г., а именно: Столична община е осъдена да заплати на Т. М. С. /М./ сумата общо 88 702.39 /осемдесет и осем хиляди седемстотин и два лева и тридесет и девет стотинки/ лева, представляваща законна лихва върху невнесено своевременно обезщетение по сметка, определена със заповед № РД-40-83/14.10.2008г. на кмета на Столична община, съгласно чл. 29, ал. 2 във връзка с чл. 29, ал. 4 от ЗОБС, като искът за сумата от 88 702.39 лева до 88 788.55 лева е отхвърлен като недоказан.

По повод подадена касационна жалба на Столична община срещу частта от решението, с която е осъдена да заплати сумата в размер на 88 702.39 лева, е образувано адм.дело № 13876/2018г. на ВАС на РБ, III-то отделение. С решение № 7600/21.05.2019г. първоинстанционния съдебен акт- решение № 5576/03.10.2018г. по адм.дело № 1071/2018г. на АССГ, 33-и състав, в обжалваната му част е отменено, а делото е върнато за ново разглеждане на друг състав на АССГ при спазване указанията по прилагане и тълкуване на закона на основание чл. 224 във връзка с чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК, като изрично е указано, че първоинстанционният съд дължи и произнасяне по разноските съгласно чл. 226, ал. 3 АПК.

Не е било спорно по делото и е установено от фактическа страна, че със

заповед № РД-40-83/14.10.2008г. на кмета на Столична община за отчуждаване на поземлен имот, за която е разпоредено предварително изпълнение, на основание чл. 25, ал.2 и по реда на глава III от ЗОС е отчуждена част от ПИ № 1515, кв. 80, м. „К. вада - Южен парк” – [населено място] от собствениците Т. М. М. и Ч. С. Н. /л. 105/. Със заповедта е определено обезщетение в размер на 267 558.00 лв. и е посочено, че на основание чл. 29, ал. 2 от ЗОС сумата ще се внесе в Общинска банка АД, поради висящото гр. дело № 741/2008г. пред СГС. Предвидено е обезщетението да бъде изплатено след представяне на влязло в сила съдебно решение. Съставен е акт за публична общинска собственост № 1489/28.09.2009 г.

Заповед № РД-40-83/14.10.2008г. е обжалвана от Т. М. М. пред АССГ, който с решение № 44/03.06.2009г. по адм. дело № 7162/2008г. е изменил размера на дължимото парично обезщетение, като е увеличил същото на 374 572.08 лв. Решението е влязло в сила в деня на постановяването му, като необжалваемо.

С решение № 7611/08.06.2010г. по адм. дело № 14150/2009г. на ВАС на РБ, на основание чл. 244, ал.1 и ал.2 АПК е отменено решение № 44/03.06.2009г. по адм.дело № 7162/2008г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане.

Образувано е било адм. дело № 4715/2010г. по описа на АССГ, който с решение № 3149/18.10.2010г. е изменил заповед № РД-40-83/14.10.2008 г. на кмета на СО, като е определил размера на паричното обезщетение на 549 635.04 лева. Решение № 3149/18.10.2010г., като необжалваемо, е влязло в сила на 18.10.2010 г. /л. 127-130/.

Издадена е заповед за изплащане на парично обезщетение за поземлен имот, отчужден по реда на глава III от ЗОС, № СО-РД-41-3/01.10.2014г. от кмета на СО, с която е наредено да се изплати парично обезщетение в размер на 549 635.04 лв. по сметка, посочена от ищеца /л. 57-58 от дело № 4718/2016 г. на СГС/.

За изясняване на релевантните за делото обстоятелства е било изготвено експертно заключение, според което от Столична община са преведени суми, по размер и дати какво следва: на 05.12.2008 г. – 267 558.00 лв. по специална сметка на Столична община; на 09.03.2010 г. – 107 014.00 лв. по същата сметка; на 19.11.2014 г. – сумата 175 063.04 лв., по разплащателна сметка с титуляр Т. М. М.; на 19.11.2014 г. – 374 572.00 лв., по разплащателна сметка с титуляр Т. М. М.. Вещото лице е дало и заключение за размера на законната лихва по периоди. При така установените факти АССГ, 33-и състав, по адм.дело № 1071/2018г. е приел дължимостта на лихви в общ размер на 88 702.39 лв., разпределен, както следва:

1. от 14.10.2008г. до 05.12.2008 г. – 6 034.25 лв., лихва върху сумата в размер на 267 558.00 лв.;
2. от 03.06.2009г. до 09.03.2010 г. – 9 286.56 лв., лихва върху сумата в размер на 107 014.00 лв.;
3. от 18.10.2010г. до 19.11.2014г. – 73 381.58 лв., лихва върху сумата в размер на 175 063.04 лв. /и молба на Т. М. М. по настоящото дело – л. 69-71/.

В изпълнение на указанията на ВАС на РБ по чл. 224 АПК бе установено следното: за удостоверяване собствеността на Т. М. М. върху имота е представен нотариален акт за покупко-продажба № 159, том I, рег. № 3360, дело № 136/2005г. по описа на нотариус Е. И., съставен при наличието на нотариален акт от 14.07.2003 г., удостоверяващ собствеността на продавача /л. 45-46; л. 49-50/.

По отношение на вписано дарение за недвижим имот съгласно удостоверение на Агенцията по вписванията /л. 19-20/, както следва: поземлен имот, с площ 1653 кв. м., находящ се в [населено място], местност „Дъбо“, пл.сн. № 1515, к. л. 642, описание –

НУПИ /бивша нива – стар пл. № 676 677/, се признава, че е установено по иска с правно основание чл. 472 във връзка с чл. 475 ГПК /отм./ на Т. М. М. срещу Ч. С. Н., че е нищожно нотариално действие по съставянето на нотариален акт № 122, том XII, рег. 27689, дело № 2052/22.12.2006г. на нотариус Р. Д., като на основание чл. 108 ЗС Ч. С. Н. е осъден да предаде на Т. М. М. владението върху неурегулиран поземлен имот /нива/, находяща се [населено място], с площ 1653 кв.м., пл.сн. № 1515, к. л. 642, съгласно неодобрения кадастрален план на [населено място], местност „К. вада“, заснет през 1994 г. Горното е постановено с решение от 28.01.2009г. по гр.дело № 878/2008г. на СРС, I ГК, 49-и състав, влязло в сила на 27.06.2009 г. /л. 27-28/.

Приложено е по делото и решение от 24.03.2009г. по гр. дело № 741/2008г., СГС, 1-12 състав, съгласно което е прогласена нищожността на договор за дарение от 22.12.2006 г., материализиран в нотариален акт № 122, том XII, рег. 27689, дело № 2052/22.12.2006г. на нотариус Р. Д. /л. 89/. Решението е влязло в сила на 07.05.2009г. С решение от 27.11.2009 г. по гр. дело № 383/2008 г. на СГС, 9-и състав, е признато за установено нищожността на същия договор за дарение на основание чл. 97, ал. 1 ГПК във връзка с чл. 26, ал. 2, изр. 1, предл. 2 от ЗЗД поради липсата на съгласие на Т. М. М. за сключване на договора, като на основание чл. 431, ал. 2 ГПК нотариалният акт е отменен /л. 91-92/. Решението е влязло в сила на 29.12.2009 г. Т.е. към края на 2009г. не е налице спор за материални права върху процесния имот.

Представена е кореспонденция между страните в производството, видно от която Т. М. М. многократно е канила Столична община да извърши плащане на обезщетението, като е сочила и банкова сметка – писмо с рег. № 1111-00-1 /20/12.04.2013 г. /л. 74/, и цитирала молби от 27.11.2012 г. /л. 119/ и от 23.01.2013 г. /л. 123-124/. Приложено е писмо с рег. № 1111-00-1/22/03.06.2013 г. на Столична община/ л. 75-76/, видно от което с молби от 18.11.2010г. /л. 100/, 12.10.2011 г. /л. 106-107/ и 13.10.2011г. /л. 101-102/ Т. М. М. е предявила претенции за изплащане на паричното обезщетение за отчуждения имот и е предоставила своята банкова сметка, но поради постъпило искане и от Е. С. С., легитимиращ се като собственик на идеални части на имота, същата е информирана, че плащане е възможно да се извърши след приключване на възникналия спор за материално право /правото на собственост/.

Молба от Т. М. М. за изплащане на обезщетението е депозизирана на 05.08.2014г. с вх. № 1111-00-1 /23/ по описа на Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“, в която молба е посочена и собствена банкова сметка и е цитирано Определение от 23.06.2014г. по гр. дело № 24505/2012 г. на СГС, ГО, 35-и състав /л. 21-23/.

На 08.09.2014 г. е представено от Т. М. М. Определение от 23.06.2014г. по гр. дело № 24505/2012г. на СГС, ГО, 35-и състав, с което се прекратява производството по делото поради отказ от иска, предявен на 17.05.2012г. от Е. О. С., К. М. М., Б. К. В. и С. И. Г. срещу Т. М. М.. Производството е водено за разрешаване на спор за собственост върху отчуждения имот, който правен спор е и пречка за изплащане на обезщетението по чл. 29, ал. 2 ЗОС. Определението е влязло в сила на 02.07.2014 г. /л. 18/.

За пореден път е представена и банкова сметка с писмо вх. № 1111-00-1/31/17.11.2014 г. /л. 85/.

По делото е изслушана съдебна експертиза, съгласно която по въпроси на съда се определят дължими лихви при обезщетение в размер от 549 635.04 лв., както следва:

1. от 02.07.2014 г. до 19.11.2014 г. – 21 591.09 лв.;
2. от 05.08.2014 г. до 19.11.2014 г. – 16 384.73 лв.;

3. от 08.09.2014 г. до 19.11.2014 г. – 11 178.37 лв.

По въпросите на ищеца вещото лице е определило дължимите лихви в общ размер от 141 205.24 лв. при обезщетение в размер 549 635.04 лв., както следва:

1. от 14.10.2008г. до 05.12.2008г. – 6 148.78 лв. върху сумата в размер на 267 558.00 лв.;

2. от 14.10.2008г. до 09.03.2010г. – 19 211.78 лв. върху сумата в размер на 107 014.00 лв.;

3. от 14.10.2008 г. до 19.11.2014 г. – 115 844.68 лв. върху сумата в размер на 175 063.04 лв.

При така изложената фактическа обстановка АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град формира и следните правни изводи:

Искът срещу Столична община е предявен от лице с активна процесуална легитимация. Твърди се в случая претърпяване на имуществени вреди, причинени от незаконосъобразно бездействие на административен орган, при и по повод изпълнение на административна дейност, обуславящо допустимостта на иска и компетентността на настоящия съд да го разгледа, в съответствие с чл. 128, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 203, ал. 1 и чл. 204, ал. 4 от АПК и чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005г. по т.гр.дело № 3/2004г. на ОСГК на ВКС на РБ: „при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожавемите административни актове, а при нищожните това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им”. Съгласно чл. 204, ал. 1, ал. 2 и ал. 4 от АПК искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред или заедно с оспорването му до приключване на първото заседание по делото, а при релевирана незаконосъобразност на действието или бездействието то се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Спазено е изискването по чл.110 от ЗЗД, приложим на основание §1 от ЗР на ЗОДОВ, регламентиращ общата петгодишна давност за инициране на производство за присъждане на обезщетение. Последното е преюдициален въпрос, чийто отговор определя и една от предпоставките за основателност на предявения иск за вреди. В случаите, в които исковата претенция бъде уважена като основателна, се разглежда и акцесорното искане за присъждане на претендираната лихва, като за неговата допустимост също се изследва изтекла ли или не погасителната давност. Вземанията за лихви се погасяват с изтичането на тригодишен срок /чл. 111 от ЗЗД/ – предпоставка за разглеждане искането за основателност на вземането при преюдициално разрешен въпрос за основателността на главното вземане. В конкретния случай исковата претенция е предявена в срок с подаване на искова молба на 15.04.2016г. по описа на СГС след преустановяване на бездействието на 19.11.2014г., на която дата по разплащателна сметка с титуляр Т. М. М. са преведени суми в размер на 175 063.04 лв. и 374 572.00 лв. или общо - 549 635.04 лв.

Разгледан по същество, предявеният осъдителен иск е ОСНОВАТЕЛЕН.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ отговорността на държавата е обективна, безвиновна, поради което въпросът за вината не се изследва. На основание чл. 7 от ЗОДОВ

исквата претенция се предявява срещу органите, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите.

Ответник по иска за обезщетение е юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите /чл. 205 от АПК/, като в § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на АПК е дадена легална дефиниция на административен орган – „орган, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон“. Тук е мястото да бъде посочено, че с оглед становищата, застъпени в доктрината и съдебната практика - „бездействията“ на административните органи предполагат неизвършването на фактически действия при наличие на нормативноустановено задължение за извършване на такива действия, но не и изпълнение на задължение за волеизявление – за издаване на индивидуален административен акт. В настоящото производство се съобразява именно това разграничение, доколкото на изследване подлежи обстоятелството кое е било дължимото най-общо поведение на административния орган – Столична община.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК гражданите могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, като въз основа на препращащата норма на чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ. Производството за обезщетения е уредено от законодателя в глава единадесета от АПК, към които препраща и чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ.

На основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност“. Увреждането на гражданите, в случая претърпяването на имуществени и неимуществени вреди, представлява сложен юридически състав, чиито предпоставки следва да са налице кумулативно при търсене на отговорност на съответния административен орган. Ангажирането на отговорността и присъждането на обезщетение е допустимо при наличието на следните елементи: незаконосъобразен административен акт, вреда, причинна връзка между акта и вредата, а в случаите на деяние /действие или бездействие/, противоправност на деянието и причинно-следствената му връзка /пряка и непосредствена/ с настъпилата вреда. Под преки вреди следва да се разбират онези, които са типична, нормално настъпваща по време и място последица от незаконосъобразния акт, действие или бездействие. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправното действие или бездействие, установения за незаконосъобразен акт. Липсата на който и да е елементите от посочения фактически състав води до невъзможност да се реализира отговорността на държавата и общината по предвидения от закона ред. В тежест на ищеца е да докаже наличието на причинна

връзка между отменения по съдебен ред акт на административния орган /неговото незаконосъобразно действие или бездействие/ и твърдените претърпени имуществени и неимуществени вреди /чл. 154 от ГПК/.

Съгласно мотивите на Тълкувателно решение № 3/22.04.2005г. по т.гр.д. № 3/2004г. на ОСГК на ВКС на РБ „държавата отговаря за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането, която отговорност е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган – т.е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми...Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетението“.

В процесния случай се претендира обезщетение за имуществени вреди, представляващи лихви за забавено плащане на дължимо съгласно Заповед № РД-40-83/14.10.2008г. на кмета на Столична община обезщетение за отчужден недвижим имот. В молба от 15.08.2019г. и в изпълнение на указанията, дадени от съда, е направено уточнение, че Столична община е изпаднала в забава на 14.10.2008г., когато е постановена и горечитираната заповед, като се претендират лихви за съответните периоди и суми: от 14.10.2008г. до 05.12.2008 г. върху сумата в размер на 267 558.00 лв.; от 14.10.2008 г. до 09.03.2010 г. върху сумата в размер на 107 014.00 лв.; от 14.10.2008г. до 19.11.2014г. върху сумата в размер на 175 063.04 лв. /л. 98/. Изложени са твърдения за бездействия на ответника, ясно и безусловно е конкретизирано кое е било дължимото от същия поведение, за да се приеме, че неосъществяването му е проява на бездействие, при това незаконосъобразно.

В случаите на принудително отчуждаване на имоти на физически лица с цел задоволяване на общински нужди се издава заповед по чл. 25, ал. 2 във връзка с чл. 21, ал. 1 ЗОС. Съгласно редакцията на чл. 25, ал. 2 ЗОС, релевантна към момента на издаване на акта - ДВ. бр. 54 от 13 Юни 2008г., в заповедта се посочват основанията за отчуждаване, предназначението, видът, местонахождението, размерът и собственикът на имота, размерът на обезщетението, търговската банка, в която се внася обезщетението, и датата, след която започва изплащане на обезщетението по сметката на правоимащите. Издаването на заповеди по чл. 25, ал. 2 ЗОС изцяло кореспондира с разпоредбата на чл. 17, ал. 5 от

Конституцията на Република България, съгласно която „принудително отчуждаване на собственост за държавни и общински нужди може да става само въз основа на закон, при условие че тези нужди не могат да бъдат задоволени по друг начин и след предварително и равностойно обезщетение“. В този смисъл следва да бъде предварително заплатено обезщетение, което да е равностойно на отчуждения имот, като едва след момента на заплащането му настъпва отчуждителният ефект /чл. 29, ал. 3 ЗОС; Решение № 14 от 07.03.2014г. по гр. дело № 3783/2013г., Г. К., I Г. О. на ВКС на РБ/.

По делото не е спорно и е установено от фактическа страна, че със заповед № РД-40-83/14.10.2008г. на кмета на Столична община за отчуждаване на поземлен имот, за която е разпоредено предварително изпълнение, на основание чл. 25, ал.2 и по реда на глава III от ЗОС е отчуждена част от ПИ № 1515, кв. 80, м. „К. вада - Южен парк” – [населено място] от собствениците Т. М. М. и Ч. С. Н. /л. 105/, като е определено обезщетение в размер на 267 558.00 лв. и е посочено, че на основание чл. 29, ал. 2 от ЗОС сумата ще се внесе в [фирма], поради висящото гр. дело № 741/2008г. пред СГС. Предвидено е обезщетението да бъде изплатено след представяне на влязло в сила съдебно решение.

На основание чл. 29, ал. 2 ЗОС /в редакцията от ДВ. бр.54 от 13 Юни 2008 г./ „когато собственикът на имота не може да бъде установен или е с неизвестен адрес, както и в случаите, когато съществува спор между няколко лица за правото върху дължимото обезщетение или за права върху отчуждавания имот, обезщетението се внася в банката по сметка на общината. В тези случаи банката изплаща обезщетението на лицето, което установи правата си по съдебен ред, по нареждане на кмета на общината“. Безспорно е в случая, че е съществувал спор за правата върху отчуждавания имот, за разрешаването на който е постановено решение от 24.03.2009г. по гр. дело № 741/2008г., СГС, I-12 състав. С него е прогласена нищожността на договор за дарение от 22.12.2006г., материализиран в нотариален акт № 122, том XII, рег. 27689, дело № 2052/22.12.2006 г. на нотариус Р. Д. /л. 89/. С идентичен правен резултат е и решение от 27.11.2009 г. по гр. дело № 383/2008г. на СГС, I-9-и състав, влязло в сила на 29.12.2009г., приложено към последващо писмо на Т. М. М. /л. 91-92/. Въпреки това, релевантна за процесния случай е датата, на която е представено решение от 24.03.2009г. по гр. дело № 741/2008 г., СГС, I-12 състав – 18.11.2010 г., доколкото то е първо по време, регулира по идентичен начин с решение от 27.11.2009г. по гр. дело № 383/2008г. на СГС, I-9-и състав, възникналите гражданско-правни отношения, свързани с това кой е действителният собственик на имота.

Видно от събраните по делото писмени доказателства, най-ранната дата, на която Т. М. М. е представила банковата си сметка за плащане на обезщетението и е приложила решение от 24.03.2009 г. по гр. дело № 741/2008г., СГС, I-12 състав, влязло в сила на 07.05.2009 г., е 18.11.2010г. /л. 100/. Към този момент са били постановени решение № 44/03.06.2009г. по адм. дело № 7162/2008г. по описа на АССГ, с което е увеличен размерът на дължимото парично обезщетение 374 572.08 лв. /влязло в сила на 03.06.2009г./, решение № 7611/08.06.2010г. по адм. дело № 14150/2009г. на ВАС на РБ, с което решението на АССГ се отменя и делото се изпраща за ново разглеждане, и влязло в сила решение № 3149/18.10.2010г. по адм. дело № 4715/2010г. по описа на АССГ, с което е определен размерът на паричното обезщетение на 549 635.04 лв. След този момент Столична община е дължала на Т. М. М. плащане на дължимото парично обезщетение в пълен размер от 549 635.04 лв. по посочена от нея сметка съгласно чл. 29, ал. 1 ЗОС. Въпреки установяването на права по съдебен ред нареждане на кмета на общината банката да извърши плащане на обезщетението на лицето по смисъла на чл. 29, ал. 2, изречение второ ЗОС не е извършено. Това е сторено, както се посочи на 19.11.2014г., след издаване на заповед № СО-РД-41-3/01.10.2014г. от кмета на СО.

Неоснователно е твърдението, че най-ранният момент, в който се констатира липсата на материалноправен спор за процесния имот, е 05.08.2014г., когато Т. М. М. е депозирала молбата си до Дирекция „Инвестиционно отчуждаване“. В конкретната молба е цитирана различна от молбата от 18.11.2010г. банкова сметка, както и Определение от 23.06.2014г. по гр. дело № 24505/2012 г. на СГС, ГО, 35-и състав /л. 21-23/. С последното, представено с печат влязло в сила се прекратява производството по делото поради отказ на иска, предявен на 17.05.2012г. от Е. О. С., К. М. М., Б. К. В. и С. И. Г. срещу Т. М. М. /л. 18/. От една страна, към момента на окончателното определяне размера на обезщетението – 18.10.2010г., няма данни за наличието на друг спор за материални права върху процесния имот, а от друга – същият е възникнал с подаването на искова молба от 17.05.2012г., т.е. около година и половина след постановяване на решение № 3149/18.10.2010г. по адм. дело № 4715/2010г. по описа на АССГ. Неясно защо Столична община е бездействала незаконосъобразно, като не е изплатила дължимото обезщетение на Т. М. М., а е сторила това с два последователни превода едва на **19.11.2014 г.**

По въпроса за изискуемостта следва да се посочи следното: изискуемото вземане се характеризира с възможността на кредитора да

иска реално изпълнение. Тогава възниква неговата претенция и предявеният срещу длъжника иск за изпълнение би бил основателен. Не винаги с възникване на вземането то е изискуемо. Моментът, в който едно вземане става изискуемо, зависи от волята на страните. Срокът за изпълнение по принцип е в полза на длъжника и отлага настъпването на изискуемостта до изтичането му. Същевременно задължението е изпълняемо и преди изтичането на срока. Когато липсва уговорка, законът определя кога вземането става изискуемо. В чл. 69, ал. 1 от ЗЗД е посочено, че ако задължението е без срок, кредиторът може да иска изпълнението веднага. По този начин се защитава интересът на кредитора да получи престацията максимално бързо.

В конкретния случай задължението на Столична община е възникнало на правно основание и не е необходима изрична покана за плащане от страна на собственика на имота, за да настъпи изискуемостта на вземането. Още по-малко е необходимо да бъде посочена банкова сметка на собственика, за да настъпи забава при плащане, особено и след като в самата заповед изрично е посочена банковата сметка по чл. 29, ал. 2 ЗОС, по която следва да бъде преведена сумата. Това се следва и от систематичното тълкуване на чл. 29, ал. 3, т. 2 във връзка с чл. 29, ал. 2 ЗОС, съгласно който имотът се смята за отчужден от датата, на която паричното обезщетение, определено в заповедта по чл. 25, ал. 2, бъде преведено в банка по сметка на общината. По смисъла на чл. 29, ал. 3, т. 2 във връзка с чл. 29, ал. 1 ЗОС, когато не са налице обстоятелствата по чл. 29, ал. 2 ЗОС, имотът се смята за отчужден от датата, на която паричното обезщетение, определено във влязлата в сила заповед по чл. 25, ал. 2 или в решението на съда, бъде преведено от общината в банка по сметка на правоимащите лица. Вярно е, че в конкретния случай заповедта за отчуждаване е изменена в частта за размера на обезщетението и това определя различна дата, на която настъпва отчуждаването, но въпреки това ищеца търпи вреди от един неправилно и незаконосъобразно определен размер на обезщетението, за което твърдение ще бъдат изложени и мотиви по-долу в съответствие със събраните по делото писмени доказателства и изслушана експертиза.

Съгласно чл. 29, ал. 4 ЗОС /в редакцията от ДВ. бр.54 от 13 Юни 2008г., действала към момента на издаване на заповедта за отчуждаване и последвалите я решения на АССГ за изменение в частта за размера на обезщетението, отм. с ДВ. бр.109 от 20 Декември 2013г./ „когато заповедта по чл. 25, ал. 2 е обжалвана по отношение на размера на обезщетението и съдът е постановил по-висок размер, общината превежда по сметка на правоимащия разликата заедно със законните лихви върху

нея“. В конкретния случай е установен по-висок размер на обезщетението, на дати 03.06.2009г. - 374 572.08 лв., и на 18.10.2010 г. - 549 635.04 лв. И двете решения са постановени след влизане в сила на решение от 24.03.2009г. по гр. дело № 741/2008 г., СГС, 1-12 състав - 07.05.2009г., но преди представянето му пред Столична община на 18.11.2010г. Т.е. след тази дата общината е следвало да преведе по сметка на правоимащия, както разликата между определеното първоначално и впоследствие обезщетение, така и законните лихви върху нея. В случая плащане на първоначално определения размер от 267 558.00 лв. не е осъществено по сметка на Т. М. М. /чл. 29, ал. 1 ЗОС/. Плащане е извършено по сметка на общината по смисъла на чл. 29, ал. 2 ЗОС, доколкото е бил налице спор на материално право, по данни от експертизата, както следва: на 05.12.2008 г. – 267 558.00 лв.; на 09.03.2010 г. – 107 014.00 лв. /разлика по смисъла на чл. 29, ал. 4 ЗОС съгласно решението от 03.06.2009г. на АССГ/. След разрешаване на спора тези суми е следвало да бъдат преведени по сметка на правоимащия, което не е сторено /решение № 7600/21.05.2019г. по дело № 13876/2018г. на ВАС на РБ/. Междувременно с решение от 18.10.2010г. е определен и нов по-висок размер на обезщетението 549 635.04 лв., което въпреки представянето на решението по гр. дело № 741/2008г., СГС, не е изплатено по сметка на правоимащия. Сумата е преведена по разплащателна сметка с титуляр Т. М. М., както следва по дати и размер: на 19.11.2014г. – сумата 175 063.04 лв., на 19.11.2014г. – сумата 374 572.00 лв. Законните лихви върху определените разлики не са преведени от общината по сметка на правоимащото лице. В този смисъл е и претенцията на Т. М. М., изменена в хода на съдебното производство по размер.

Систематичното тълкуване на чл. 29, ал. 2 и ал. 4 ЗОС води до извода, че законодателят по принцип е предвидил обезщетението да бъде платено преди заповедта дори да е влязла в сила по отношение на размера на обезщетението, доколкото той се оспорва, след като е вменил задължение на общината при определяне на по-висок размер на обезщетението от съда, тя да довнесе на правоимащия разликата ведно със законната лихва, т.е. законодателят не допуска, че към този момент първоначално определеното обезщетение може да не е платено. Обратно, след като заповедта се обжалва само по отношение размера на обезщетението, първоначалният определен в нея размер следва да бъде изплатен на правоимащия в срока, определен от самия орган и само ако е определен по-висок размер от съда, общината да довнесе разликата заедно с лихвите за забава. Последното обосновава извода, че пълният

размер на обезщетението се дължи в рамките на срока, определен от самия орган в заповедта за отчуждаване /вж. решение № 1374/14.07.2016г. по адм. дело № 2154/2015г. на Административен съд - [населено място], оставено в сила с Решение № 15392 от 14.12.2017г. по адм. дело № 2631/2017г., III отд. на ВАС на РБ/. В конкретния случай първоначално определеното обезщетение е следвало да бъде внесено по сметка на Общинска банка, което не е сторено, а едва след представяне на влязло в сила решение по гр. дело № 741/2008г. на СГС, 12-и състав, да бъде преведено и по сметка на правоимащия. Дори и след представянето на 18.11.2010г. на влязъл в сила съдебен акт обезщетението в окончателно определения му размер не е преведено по сметка на правоимащия.

В конкретния случай след издаване на Заповед № РД-40-83/14.10.2008г. на Кмета на Столична община плащане по сметка на Т. М. М. не е извършено, не е изпълнена и разпоредбата на чл. 29, ал. 2 ЗОС за внасяне по сметка на Столична община на сумата в размер на 267 558.00 лв., която да обезпечи правоимащото лице след разрешаване на материалноправния спор върху процесния имот. Правилно вещото лице е определило сумата в размер на б 148.78 лв., представляваща лихви върху обезщетението в размер на 267 558.00 лв. за периода от 14.10.2008г. /датата на издаване на заповедта/ до 05.12.2008г. /превеждане на сумата по нарочна сметка на Столична община/, която сума претендира ищецът след изменението на размера на иска. Определянето на дата 14.10.2008г. е в изпълнение на разпоредбата на чл. 29, ал. 2 ЗОС, която императивно посочва задължението на общината да внесе по собствена сметка определеното на ищеца в акта за отчуждаване обезщетение, което се следва от момента на влизането му в сила, а именно на 14.10.2008г., при допуснатото предварително изпълнение на акта за отчуждаване /решение № 4862 от 25.04.2016г. по адм. дело № 5484/2015г., III отд. на ВАС на РБ/. Определянето на дата 05.12.2008г. е в синхрон решение № 7600/21.05.2019 г. по дело № 13876/2018 г. на ВАС на РБ, чиито указания настоящият съдебен състав изпълнява по смисъла на чл. 224 АПК, а именно: „Столична община не дължи лихва за времето, в което обезщетението е било депозирано в специалната сметка по чл. 29, ал.2 ЗОС до отпадане на пречките за неговото изплащане по този текст. Противното би означавало противоправно да се вмени отговорност на общината за обстоятелства, които са извън нейната воля и сфера на въздействие, а именно във връзка с воденето на граждански дела между равнопоставени лица относно отчуждавания имот“. В конкретния случай, обаче, обезщетението в размер на 267 558.00 лв. е било депозирано в специалната сметка по чл. 29, ал.2 ЗОС на 05.12.2008г., след който

момент ищеца не претендира забава в заплащането му.

Тук е мястото да се посочи, че в действителност е допуснато предварително изпълнение на заповедта, което може да не касае плащането, както се сочи в решение № 7600/21.05.2019г. по адм.дело № 13876/2018г. на ВАС на РБ, но се отнася към внасянето на сумата, която има за цел да обезщети правоимащия собственик, който и да е той, поради принудителното му отчуждаване на имот. Отделно от това, допуснатото предварително изпълнение по чл. 60 АПК има за цел да гарантира и правата на лицето, от което се отчуждава имотът, като се обезщети възмездно срещу престацията му да прехвърли правото на собственост върху него. С разпореждането за предварително изпълнение се допуска изпълнение на заповедта към момента на нейното издаване, въпреки че същата подлежи на оспорване по чл. 149, ал. 1 АПК, като не настъпва суспензивният ефект по смисъла на чл. 166, ал. 1 АПК. В този смисъл е и изричната разпорежба на чл. 27, ал. 1 ЗОС, в приложимата редакция ДВ бр.54 от 13 Юни 2008г., съгласно която „когато заповедта е обжалвана само относно размера на паричното обезщетение, жалбата не спира изпълнението ѝ“. Липсата на материалноправен спор върху процесния имот би обезпечила дължимостта на обезщетението от момента на постановяване на заповедта, поради което и от този момент общината изпада в забава, който извод е относим и при определяне на началната дата на дължимостта на обезщетение, чийто размер е увеличен от съд. Отделно от това, ако още при издаването на процесната заповед е бил правилно определен размерът на обезщетението, лихви за забава не е следвало да се дължат.

Следва да се има предвид и посоченото в решение № 4427 от 03.07.2013 г. по адм. дело № 8689/2012 г. на АССГ, оставено в сила с решение № 2008/12.12.2014 г. по адм. дело № 13253/2013 г. на ВАС на РБ, III-то отделение, че съдебното решение, с което е определен размерът на обезщетението, не поставя общината в забава. ЗОС не регламентира срокове, в които трябва да се извърши отчуждаването, следователно не може да бъде установен моментът, в който това задължение на общината става изискуемо. В защита на гражданите срещу неплащане на обезщетението е предвидената възможност за отмяна на отчуждаването по искане на заинтересованите лица в случай, че в шестмесечен срок обезщетението не бъде изплатено - чл. 29, ал. 7, а ако отчуждаването не се отмени по този ред, законодателят е предвидил обезсилване на заповедта за отчуждаване - чл. 29, ал. 8 от ЗОС.

С постановяване на решение № 44/03.06.2009г. по адм. дело № 7162/2008г. по описа на АССГ е увеличен размерът на дължимото

парично обезщетение 374 572.08 лв., т.е. разлика с първоначално определеното сумата в размер на 107 014.00 лв. Към момента на влизане в сила на решението по делото, по което е страна и Столична община, плащане по сметка на Т. М. М. не е извършено, не е изпълнена и разпоредбата на чл. 29, ал. 2 ЗОС за внасяне по сметка на Столична община на сумата в размер на 107 014.00 лв., която да обезпечи правоимащото лице, въпреки че материалноправният спор върху процесния имот е разрешен, но решението по делото все още не е представено на Столична община от заинтересуваното лице. Правилно вещото лице е определило сумата в размер на 19 211.78 лв. лихви върху разликата в обезщетенията в размер на 107 014.00 лв. за периода от 14.10.2008 г. до 09.03.2010 г.. /чл. 29, ал. 4 ЗОС/, която сума претендира ищецът след изменението на размера на иска. Началната дата на периода е обвързана с датата на издаване на заповедта, която е и правно основание за присъждането на обезщетение. Отмяна на заповедта не е постановена с цитираното решение на АССГ, изменение е допуснато само в частта за размера на обезщетението, поради което се възприема доводът, че ако той е бил правилно определен още при издаването ѝ, Столична община не би изпаднала в забава. На основание чл. 29, ал. 2 ЗОС правилно е определен и крайният момент за дължимостта на лихвата върху сумата в размер на 107 014.00 лв., доколкото постъпването ѝ по нарочна сметка на Столична община се е осъществило едва на 09.03.2010г., след който момент и в изпълнение на решение № 7600/21.05.2019г. по дело № 13876/2018г. на ВАС на РБ лихви за забава не се дължат. Подобна претенция не е отправяна и от ищеца в настоящото производство.

С постановяване на решение № 3149/18.10.2010г. по адм. дело № 4715/2010 г. по описа на АССГ е увеличен размерът на дължимото парично обезщетение 549 635.04 лв., т.е. разлика с първоначално определеното сумата в размер на 175 063.04 лв. Към момента на влизане в сила на решението по делото, по което е страна и Столична община плащане по сметка на Т. М. М. не е извършено, не е изпълнена и разпоредбата на чл. 29, ал. 2 ЗОС за внасяне по сметка на Столична община на сумата в размер на 175 063.04 лв., която да обезпечи правоимащото лице, въпреки че материалноправният спор върху процесния имот е разрешен, но решението по делото все още не е представено на Столична община от заинтересуваното лице. Правилно вещото лице е определило сумата в размер на 115 844.68 лв. лихви върху разликата в обезщетенията в размер на 175 063.04 лв. за периода от 14.10.2008г. до 19.11.2014 г. /чл. 29, ал. 4 ЗОС/, която сума претендира ищецът след изменението на размера на иска. Началната дата на периода

е обвързана с датата на издаване на заповедта, която е и правно основание за присъждането на обезщетение. Отмяна на заповедта не е постановена с цитираното решение на АССГ, изменение е допуснато само в частта за размера на обезщетението, поради което се възприема доводът, че ако той е бил правилно определен още при издаването ѝ, Столична община не би изпаднала в забава. Крайният момент 19.11.2014г. е посочен коректно, доколкото на тази дата разликата върху обезщетението е преведена директно по сметка на М. съгласно чл. 29, ал. 1 ЗОС. Следва да се посочи, внасяне по нарочна сметка на Столична община не е извършено, близо една година не е извършено никакво плащане на разликата в обезщетенията, което е изцяло в синхрон със забраната лихва за времето, през което обезщетението е било депозирано в специална сметка по чл. 29, ал. 2 ЗОС, да се дължи, докато не отпаднат пречките за неговото изплащане /решение № 7600/21.05.2019г. по дело № 13876/2018 г. на ВАС на РБ/. Както и допълва ищецът, ако сумата в размер на 175 063.04 лв. е била преведена по сметка на общината по чл. 29, ал. 2 ЗОС, тогава и претенцията за лихви върху тази разлика между първоначално и впоследствие определеното обезщетение е щяла да бъде съобразена с датата на превода.

Въз основа на направените от експерта математически изчисления съдът приема за правилно и обосновано определен общ размер на дължимите лихви - 141 205.24 лв., които следва да бъдат изплатени по сметка на Т. М. М. съгласно изричната разпоредба на чл. 29, ал. 4 ЗОС.

В допълнение, следва да се посочат мотивите на Решение № 14 от 07.03.2014г. по гр. дело № 3783/2013г., Г. К., I Г. О. на ВКС, съгласно които: „неправилно въззивният съд е приел, че за да изпадне общината в забава следва да бъде поканена по реда на чл. 84, ал. 2 ЗЗД да заплати обезщетението за отчуждаван недвижим имот. На първо място следва да се отбележи, че задължението на общината да заплати съответното обезщетение за имот, който се отчуждава по реда на ЗОБС възниква от момента на влизане в сила на заповедта за отчуждаването му, респ. от момента, в който е определен размерът на дължимото обезщетение, ако заповедта е била обжалвана в тази част. След като решението, с което окончателно е определено дължимото обезщетение е влязло в сила, за общината възниква безусловно задължение да плати посочената в него сума и последваща покана за плащане не е необходима - вземането е определено по размер и съдебно признато. Освен това съгласно чл. 29, ал. 4 от ЗОБС, /.../, когато заповедта по чл. 25, ал. 2 е обжалвана по отношение на размера на обезщетението и съдът е постановил по-висок размер, общината превежда по сметка на правоимащия разликата заедно

със законната лихва върху нея. Задължението за заплащане на законната лихва върху определеното по съдебен ред обезщетение е изрично предвидено и нормата на чл. 29, ал. 4 ЗОБС е специална по отношение на установените в ЗЗД правила. **Задължението за заплащане на законната лихва следователно възниква от момента на влизане в сила на решението, с което е определено обезщетението без да е необходимо изрично отправяне на покана от лицето, което има правото да го получи, а за определената със заповедта сума-от датата на издаване на заповедта“.**

Настоящата съдебна инстанция възприема изцяло виждането, че не е необходима покана по чл. 84, ал. 2 ЗЗД от ищеца, за да изпадне общината в забава да заплати обезщетението за отчуждаван недвижим имот, като задължението за заплащането на лихва в действителност възниква от датата на издаване на заповедта. Настоящата съдебна инстанция съобрази мотивите на решението на ВКС на РБ досежно изменението на размера на обезщетението и задължението за заплащане на законната лихва, което възниква от момента на влизане в сила на решението, с което е определено окончателното обезщетение, отново без да е необходима покана. Последното е било възпроизведено и при предходното разглеждане на спора по адм.дело № 1071/2018г. на АССГ, 33-и състав, който е възприел тълкуването на ВКС и е посочил релевантни периоди на дължимост на лихви, както следва: 1. от 14.10.2008г. до 05.12.2008г.; 2. от 03.06.2009г. до 09.03.2010г.; 3. от 18.10.2010г. до 19.11.2014г. Така определените периоди обаче не са възприети от ВАС на РБ в решение № 7600/21.05.2019г. по адм.дело № 13876/2018г., чиито указания по чл. 224 АПК задължително се спазват при разглеждането на настоящото дело, едно от които сочи: „по аргумент този текст /чл. 29, ал. 4 ЗОС – бел. моя/, обезщетението се дължи на собственика, ведно със законната лихва за забава. От кой момент се изчислява тя обаче, зависи от момента, в който настъпва забавата, а в случая той не е определен правилно и обосновано от административния съд“.

На следващо място, съгласно чл. 4 от ЗОДОВ „държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице“, поради което и във връзка с чл. 1, ал. 1 от с.з. следва да се установи наличието на причинно-следствената връзка между претърпените вреди и незаконосъобразните актове, действия/бездействия. Вредата представлява отрицателна последица от увреждането, което засяга неблагоприятно защитени от правото имуществени и неимуществени права на увредените,

както и техните законни интереси. В конкретния случай се сочат от ищеца имуществени вреди, настъпили в резултат на бездействието на Столична община своевременно да заплати дължимото на Т. М. М. обезщетение за отчуждаването, респ. да обезпечи бъдещото ѝ заплащане с превеждането по сметка на общината до разрешаването на споровете за материални права по чл. 29, ал. 2 ЗОС. Същата, освен това, е възпрепятствана да ползва ефективно и пълноценно имота, както и да се разпорежда последващо с него предвид издаването и на акт за публична общинска собственост. За М. „е възникнало изискуемо парично вземане срещу общината, което е притежание и в този смисъл собственост по смисъла на чл. 1 от Протокол № 1 към ЕКПС (съобразно решението по делото А. срещу България, т. 34 от него, решение по делото М. срещу България, т. 65 и 66 от него, делото К. и други срещу България, т. 104). Лишаването от това обезщетение за определен срок представлява вреда, тъй като намалява патримониума на засегнатото лице и в този смисъл пряко рефлектира върху имуществената му сфера“ /решение № 15392 от 14.12.2017г. по адм. дело № 2631/2017г., III отд. на ВАС на РБ; решение № 7600/21.05.2019г. по дело № 13876/2018г. на ВАС на РБ/. При това се установява безпротиворечиво и причинно-следствената връзка между незаконосъобразното поведение – бездействието на Столична община да извърши нормативно установено фактическо действие, и имуществената вреда /пропуснати ползи/, пряка и непосредствена последица от бездействието, което и обезпечава извода за присъждане на обезщетение, представляващо дължимите, определени по основание и размер, законни лихви. Така вж. решение № 4862 от 25.04.2016г. по адм. дело № 5484/2015г., III отд. на ВАС на РБ.

Наличието на всички елементи за обезщетяване на причинени имуществени вреди от Столична община, от които е и причинно-следствената връзка между посоченото като незаконосъобразното поведение /неиздаването на искания индивидуален административен акт, действие или бездействие/ и претърпяното увреждане със засягане на ищеца, е предпоставка за ангажиране отговорността на административния орган по реда на ЗОДОВ. Гореизложеното мотивира извод за уважаване на иска като основателен, съответно и присъждане на претендираното обезщетение в общ размер на 141 205.24 лв., представляваща дължимите лихви за забава, както следва:

1. от 14.10.2008г. до 05.12.2008г. – 6 148.78 лв. върху сумата в размер на 267 558.00 лв.;
2. от 14.10.2008г. до 09.03.2010г. – 19 211.78 лв. върху сумата в размер на 107 014.00 лв.;

3. от 14.10.2008г. до 19.11.2014г. – 115 844.68 лв. върху сумата в размер на 175 063.04 лв.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 226, ал. 3 АПК във връзка с чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ във връзка в чл. 80 ГПК и съобразно Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г. тълк. дело № 6/2012г., ОСГТК на ВКС на РБ, задължително за съдилищата по чл. 130, ал. 2 ЗСВ, в полза на Т. М. М. следва да бъдат присъдени направените по всички дела разноси, вкл. и заплатените адвокатски възнаграждения, в размер на 11 587.84 /единадесет хиляди петстотин осемдесет и седем лева и осемдесет и четири стотинки/ лв., за извършването на които са приложени писмени доказателства на л. 94, л. 143 от делото, л. 31, л. 34, л. 84-85; л. 87 от дело № 4718/2016 г. на СГС, I-12; л. 7 и л. 23 по дело № 2284/2017 г. на Софийски апелативен съд; л. 33 от адмдело № 1071/2018г. на АССГ. Претендираната от ищеца сума в размер на 11 791.84 лв. е редуцирана до сумата в размер на 11 587.84 лв., доколкото в нито едно от делата не се откриха доказателства за заплатена такса за обезпечаване на доказателства в размер на 225.60 лв., а единствено такса в размер на 21.60 лв.

Предвид установената в действителност правна и фактическа сложност на делото, представените писмени доказателства, за които е следвало да се извърши преценка за тяхната допустимост, относимост и необходимост, както и че делото се е разглеждало, както от гражданските съдилища, така и от административните, че същото е образувано по искова молба от 15.04.2016г., а спорът във връзка с отчуждаването е стартирал още с издаването на заповедта за това на 14.10.2008г., то настоящата съдебна инстанция намира за неоснователно искането на ответника адвокатското възнаграждение, дължимо за осъществяването процесуално представителство на ищеца, да бъде намалено като прекомерно.

Така мотивиран и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град**, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на Т. М. М. ЕГН [ЕГН] /Т. М. С. – съгласно нотариално заверена декларация/ обезщетение за претърпени имуществени вреди в общ размер на 141 205.24 лева / сто четиридесет и една хиляди двеста и пет лева и двадесет и четири стотинки/, представляващи лихви за забавено плащане на дължимото

съгласно Заповед № РД-40-83/14.10.2008г. на Кмета на Столична община обезщетение за отчужден недвижим имот.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Т. М. М. ЕГН [ЕГН] /Т. М. С. – съгласно нотариално заверена декларация/, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2, над партер, чрез адв.Р. Р. М. сумата в размер на 11 587.84 /единадесет хиляди петстотин осемдесет и седем лева и осемдесет и четири стотинки/ лева на основание чл.10 ал.3 от ЗОДОВ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за неговото постановяване.

Съдия: